

Un badaloní de soca-rel

Potser ja li venia de son pare, paleta d'ofici, això de burxar la terra a la recerca de testimonis de la nostra història. Sovint, al pare d'en Cinto tot obrint rases per a fer fonaments, se li apareixien restes arqueològiques de la romana Baetulo, que de seguida ell anava a comunicar als especialistes locals.

En Cinto Dunyó tenia moltes dèries, i una de molt pujada era la d'aquesta història colgada sota la geografia i el paisatge, la d'aquests records seculars que el nostre subsòl guarda com un tresor.

En Cinto era del Centre Excursionista, llavors, que encara conservava aquell esperit de l'Agrupació Excursionista clausurada i expoliada del patrimoni museístic que guardava per Badalona, just després de la guerra. Amb en Josep M. Padrós van excavar els jaciments de Can Mora, a Canyet, d'on provénen les troballes hallstàtiques que avui són exposades a les vitrines del Museu; i també va treballar a les excavacions de Can Santromà, i al poblat ibero-romà de Penjabocs. Va descobrir, restes d'una vil·la romana darrera Can Rivière... En Cinto tenia la dèria d'aquesta història colgada en l'oblit dels segles, volia que aquest subconscient aflorés a la llum i a la consciència de la ciutat.

L'any 1955 va obtenir el carnet de col·laborador de la Comissaria Provincial d'Excavacions Arqueològiques. Fou membre de la Societat Catalana d'Estudis Històrics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans. Fundador dels Amics del Museu de Badalona, organitzava sortides i visites de coneixement i divulgació del patrimoni històric i monumental.

Quan van ser descobertes les termes romanes al Clos de la Torre, va desplegar una intensa campanya propagandista, a través d'articles

periòdics i d'accions diverses envers personalitats i institucions del país perquè no fossin novament cobertes de terra com la resta de les excavacions, i perquè damunt mateix d'aquelles troballes arqueològiques s'hi alçés el Museu de Badalona que de feia tants anys la nostra ciutat ansiava i mereixia. Fou nomenat secretari del Patronat del Museu recentment construït, i membre vitalici. Tanmateix, sabem prou quins temps eren aquells... i un dia fou denunciat com a "persona non grata" i va ser foragitat del Museu -el van treure de casa, bé podríem dir- per decisió consistorial, l'any 1959. Hi ha hagut tants exilis interiors...

Però les dèries d'en Cinto no s'esborraven per decret. N'és bona mostra la seva biblioteca particular farcida de llibres d'història i d'aplecs de revistes especialitzades d'arqueologia, la seva aportació de treball personal aixecant plànols de jaciments arqueològics, la seva relació activa amb Duran i Sanpere, Serra Rafols, Josep M. Garrut, Frederic Pau Verrié, els Ainaud de Lasarte i tants d'altres capdavaners dels estudis i les investigacions històriques i arqueològiques. N'és bona mostra també la seva disponibilitat sense reserves ni rancors, malgrat tot, a qualsevol tasca o activitat del Museu. La darrera ha estat, segurament, la seva dedicació il·lusionada al nostre CARRER DELS ARBRES fins al seu comiat. Encara ens sembla veure'l allà al punt de fuga d'aquest CARRER de traç rectíssim que ens perd a ponent de la ciutat. Un home de cor, de dèries fondes, un badaloní de soca-rel. Torno a dir-ho amb aquestes paraules com ho vaig dir a la dedicatòria del llibre Barres i Onades, que tants records d'ell guarda, a despit de veus ressentides que vigilen amb un zel estrany les ortodoxies locals. Torno a dir-ho ara que et confons amb la història i la terra dels teus, dels nostres, de Badalona.

Degut a un error de compaginació, al darrer número del "Carrer dels Arbres" (n.º 24) van aparèixer dos articles amb les signatures equívokes. L'article "Tres Masies" havia d'anar signat per Maria Dolors Nieto i Ramon Sagués, mentre que el de "Masies i cases pairals de Badalona" havia d'aparèixer com a anònim. Esperem sabreu disculpar l'error.

La Redacció.